

LUNDS
UNIVERSITET

BESLUT

Diarienummer
V 2021/110

2021-04-15

Utbildningsdepartementet

Rektor

Yttrande över promemorian Ökad kvalitet i lärarutbildningen och fler lärare i skolan

Ert dnr U2021/00301

Lunds universitet har beretts möjlighet att yttra sig över rubricerad promemoria. Yttrandet rör huvudsakligen de delar av promemorian som behandlar ämneslärarutbildning och ämneslärarexamen, eftersom övriga inriktningar inte ges vid Lunds universitet. Synpunkterna har inkommit från berörda fakulteter samt Lunds universitets studentkårer. Kanslichef Gunnel Holm och utbildningschef Sinikka Neuhaus, Humanistiska och teologiska fakulteterna har sammanställt yttrandet.

Inledande synpunkter

Inledningsvis behöver frågan om en ny förordning beröras. Flera utredningar har lyft fram ett behov av enhetlig styrning av lärarutbildningarna, och en åtskillnad mellan krav på examen och krav på den utbildning som ska leda till examen kan förefalla rimlig. Å andra sidan innebär en särskild förordning för lärarutbildningarna ett mycket lätthanterligt redskap för politisk styrning. Skolan är och har länge varit en tummelplats för politiska ingripanden, och konsekvenserna – huvudsakligen negativa – har på olika sätt belysts av professionen. Det har funnits en vilja att skolan ska lösa alla möjliga samhällsproblem vilket driver på en utveckling mot nya områden som ger

urvattnad bredd och mindre djup. Möjligheten för vetenskap och beprövade erfarenheter att vara vägledande för skolundervisningen minskar därigenom. Det är därför problematiskt om samma tendenser ska göra sig gällande för lärarutbildningarna, vilket Lunds universitet vill understryka. Som styrmekanism bör därför högskoleförordningen och en genomtänkt examensförordning vara tillräckliga. Lunds universitet ser positivt på att promemorian framhåller och bekräftar att examensordningen för lärarutbildningen skiljer ut sig från andra utbildningar i både omfattning och detaljeringsgrad. Lunds universitet konstaterar samtidigt att antalet examensmål inte kommer att minska eller förtätas enligt förslaget, utan endast disponeras om. I linje med promemorians generella inriktning mot ett förtydligat fokus välkomnar Lunds universitet således en översyn av examensmålen omfattning och detaljeringsgrad.

Det är självfallet utmärkt att lärarbristen och kvaliteten på lärarutbildning lyfts fram som ytterst angelägna frågor. Det förefaller dock som det i promemorian råder en målkonflikt mellan ambitionen att öka lärarutbildningarnas kvalitet och ambitionen att minska lärarbristen. Det är heller inte så att lärarutbildningens utformning är kungsvägen för att motverka lärarbristen. Yrket har förlorat i attraktivitet. Skälen är kända och har delvis att göra med den politiska klåfingrighet som omnämns ovan, men också med de direkta arbetsförhållandena i skolan. Lärarna är en nyckelgrupp i samhället och förutsättningarna för att bedriva yrket på ett sätt som får de bäst lämpade att söka sig dit måste säkerställas.

Ökad kvalitet

När det gäller åtgärder för ökad kvalitet i lärarutbildningen är strävan att öka forskningsanknytningen i utbildningen utmärkt. Ambitionen att öka såväl andelen lärare med licentiand- eller doktorsexamen i utbildningen som omfattningen av den praktiska forskningen i samarbete med grundskolor och gymnasier är positiv.

Likaså är det bra att involvera ”särskilt yrkesskickliga lärare från skolväsendet” i lärarutbildningen. Arbetet pågår redan vid Lunds universitet för att öka andelen adjungerade lärare i ett, för båda parter, kompetensutvecklande samarbete. Samtidigt är förstås de mest yrkesskickliga lärarna också de som är mest efterfrågade i undervisningen i skolan och därmed svårare för skolan att undvara.

Som framgår av utredningen har lärarutbildningen vid Lunds universitet förhållandevis stor mängd lärarledd undervisning. Det permanentade höjda ersättningsbeloppet är här en förutsättning och det utnyttjas redan idag till fullo. Att höja antalet lärarledda timmar över nuvarande nivå skulle således kräva ytterligare resurstilldelning. Nivåerna i anslaget skiljer sig dock omotiverat åt mellan de olika ämnena. Även med införande av föreslagna nya vägar och former för KPU kan man förvänta att den främsta rekryteringsbasen för lärare via KPU kommer att vara personer med en fristående examen i något av skolämnena. I till exempel svenska, svenska som andraspråk och moderna språk är lärarbristen inom en snar framtid akut. Ett stort problem är underfinansieringen av utbildningen, vilket drabbar såväl enskilda ämnesstudier som utbildningen i sin helhet, programutbildningarna och KPU.

Kognitionsvetenskap och språkinlärning

Det är rimligt att utbildningens perspektiv på människans utveckling och lärande utgår från en bred kunskapsbas. Som promemorian nämner integreras *bidrag från* en omfattande del av denna tvärvetenskapliga kunskap i forskningsfältet kognitionsvetenskap. Hela bredden och djupet av den kunskap som bör förmedlas kan dock inte täckas av ett enda forskningsfält, om än tvärvetenskapligt. Viktiga landvinningar från forskningen inom de respektive ämnena riskerar att tappas bort med negativa konsekvenser som följd. Inom exempelvis utbildningen av lärare i svenska, engelska och moderna språk är det av vikt att de blivande lärarna bibringas aktuell kunskap från den spetsforskning om språkinlärning och andraspråksinlärning som idag bedrivs inom ämnena som psykolingvistik och

neurolingvistik. Promemorians nuvarande formuleringar klargör inte om ”kognitionsvetenskap” ska uppfattas som det akademiska forsknings- och undervisningsämnet med samma namn eller om det bredare tvärvetenskapliga perspektiv som vi menar är nödvändigt ska uppfattas vara underförstått. Kognitionsvetenskapen i sin snävare definition har en viktig roll att spela men kan inte ensam fylla behovet.

Språk

Lunds universitet ställer sig positivt till att svenska som andraspråk och modersmål kan ingå i grundläroexamen. Däremot menar universitetet att 15 hp svenska som andraspråk inte räcker utifrån de ökade kraven i de nya kursplanerna i ämnet som tydligt lyfter fram de tvärspråkliga och språkjämförande perspektiven som inte ryms inom ämnet svenska. Svenska som andraspråk handlar om vägen till svenskan, alltså inläring av ett nytt språk. En god kompetens hos undervisande lärare blir ännu viktigare sett till det faktum att svenska och svenska som andraspråk ofta undervisas integrerat inom grundskolan. Detta är bra för eleverna men kräver en god ämnesunderbyggnad hos lärarna. Lunds universitet ser snarare att det finns lärare som kommer att behöva kompetensutveckling i samband med att de nya kursplanerna implementeras och att rektorer behöver få insikt i nödvändigheten av behöriga lärare i svenska som andraspråk i ett klassrum där elever med svenska som andraspråk finns.

Det nuvarande behörighetskravet för tillträde till modersmålsutbildning innebär att studenter med goda språkkunskaper men som inte har språket som sitt modersmål utesluts från utbildningsmöjligheten till modersmåls lärare. Det är bra att man överväger en mer flexibel väg till att bli behörig som modersmåls lärare, eftersom möjligheten att utbilda sig i ämnet modersmål saknas, och den kommer att saknas allt framgent när det gäller många språk. Förslaget innebär att den utökade behörigheten att undervisa i ämnet modersmål även bör kunna ges till den som har allmänna språkdidaktiska studier med

inriktning mot modersmål, vilket är utmärkt. Det är vidare angeläget att införliva en sådan kurs i modersmålsdidaktik även inom ramen för befintliga utbildningsprogram. Lunds universitet ser dock att förtydliganden krävs om hur bedömningen av studenterna inför antagning ska ske utifrån de nya förslagen.

Övningsskolor

Av de kvalitetshöjande åtgärderna behöver särskilt den starka betoningen på att använda övningsskolor problematiseras. I förslaget beskrivs att alla studenter ska genomföra VFU :n på övnings(för)skolor samtidigt som studenterna också ska organiseras så att studenterna ska få erfarenhet från skolor med ”olika storlek, med olika typer av huvudmän eller med olika slags utmaningar” under sin utbildning. Dessutom ska kompetensförsörjningen i hela landet/regionen säkerställas. Dessa tre målsättningar är motstridiga. Lunds universitet ser positivt på att utveckla övningsskolorna, men det är en omöjlighet att hantera övningsskolor utifrån den beskrivna definitionen och samtidigt möjliggöra övnings(för)skolor även i mindre kommuner, som både ofta är angelägna om att ta emot studenter och har stort behov av framtida kompetensförsörjning. Dessa mindre kommuner har också svårt att möjliggöra att studenterna ser olika typer av verksamheter.

Koncentrationen av studenter vid övningsskolorna leder visserligen till god handledarkompetens och kvalitetshöjande samarbeten mellan lärosäten och skola, men det finns samtidigt en tydlig risk att övningsskolan blir en delvis artificiell värld, en skola som skiljer sig från det som väntar lärarstudenterna när de senare får anställning på ”vanliga” skolor. Mycket höga krav ställs på övningsskolor med en hög koncentration av VFU-studenter för att dessa inte ska utformas till tillrättalagda miljöer. Skolor som inte blir övningsskolor riskerar därtill att bli utan den ömsesidigt fruktbara kontakt med lärosätena som VFU-placeringarna innebär. Slutligen, och inte minst viktigt, saknas ett barn- och elevperspektiv. Ingenstans i promemorian syns en antydan till reflektion över vad det innebär för dem som är elever

på övningsskolorna att i hög grad undervisas av lärare som ännu är under utbildning. Den samlade konsekvensen av föreslagna ändringar förväntas vara en ökning av behöriga lärare i skolväsendet och därmed följande kvalitetshöjning och förbättrade elevresultat. Konsekvensen för eleverna på övningsskolorna torde vara den motsatta. En genomgripande konsekvensanalys avseende vilka effekter det får på skolbarnens inläring, trivsel och resultat att ständigt möta nya lärarstudenter som övar undervisning i klassrummet behöver således göras. I anknytning till diskussionen om VFU ska samtidigt nämnas att ett förtydligande av kravet på handledarutbildning synes utmärkt.

Lärosätena bör även fortsättningsvis sträva efter att hälften av studenterna gör sin VFU på övningsskolor, och att lokala lösningar ges möjlighet att utvecklas med målet om en ökad samverkan mellan lärosäte och (skol)huvudmän. En aspekt av denna samverkan kan vara kombinationsanställningar. Lunds universitet vill då påpeka att dessa kombinationsanställningar inte kommer att öka den lärarledda tiden utan extra medel. Kombinationsanställningar, med den samverkan som kan utvecklas genom dessa, är mer resurskrävande än reguljära anställningar, inte minst för att de personer som har flera arbetsplatser behöver mer planerings- och administrativ tid för att hantera sina dubbla uppdrag och organisationer.

KPU/Breddad rekrytering

Stor vikt läggs i promemorian på vikten av att bredda rekryteringsbasen till läraryrket. Det är förstås angeläget med olika vägar till läraryrket. I sig är en dynamisk och funktionell syn på bedömning av relevanta förkunskaper välkommen. Enligt promemorian ska en generell examen vara antagningsgrund för den kortare KPU:n och inte ämneskunskaper i aktuellt ämne motsvarande 90 eller 120 högskolepoäng, som inom den reguljära KPU:n. Antagningen ska vidare präglas av flexibilitet och generositet vilket innebär att de tidigare akademiska studierna inte behöver vara relevanta för yrket och täcka de undervisningsämnen som ingår i examen. Enligt förslaget ska

detta kunna kompenseras med studier i ämne och ämnesdidaktik om 20 högskolepoäng för ämneslärarexamen (och med 35 högskolepoäng för grundlärarexamen). Detta medför att utbildningen tenderar att vända sig till generalister snarare än ämnesexperter, och mot bakgrund av att kompletterande ämneskunskaper bara kan förvärfvas i begränsad omfattning under utbildningen blir antagningskriterierna ytterligare ett exempel på den försvagade utbildningsmässiga grund som den förkortade KPU:n ger. Den ”relevans” som denna examen ska ha för undervisningsämnet är otillräckligt definierad och öppnar för en alltför bred tolkning. Detta visar sig inte minst i beskrivningen av de utbildningar/examina som föreslås provas för personer med en tidigare (akademisk) examen för att ge behörighet till den nya förkortade KPU:n. Som exempel kan nämnas att Bilaga 1 under huvudområdesgruppen ”Litteraturvetenskap” inräknar samtliga inriktningar inom mastersprogrammet Litteratur-Kultur-Medier (LKM) vid Språk- och litteraturcentrum. Studenter kan dock genomgå denna utbildning utan att någonsin ha läst en bok på svenska. På motsvarande sätt kan en student ta masterexamen i Språk och språkvetenskap med specialisering i spanska eller tyska helt utan att utbildningen innehållit det slags kontrastiva perspektiv gentemot svenska som är nödvändigt för att kunna lära ut språket till elever i den svenska skolan. Lunds universitet önskar här lyfta frågan om examen i Fysik inte också bör kunna ge behörighet i matematik. Av ovanstående framgår att kopplingen mellan huvudområde och undervisningsämne ingalunda är enkel. Bilaga 1 som den nu föreligger är uppenbart problematisk. Det kan således inte förväntas vara tillräckligt att, som föreslås, ”föreskrifter om när ett huvudområde får anses relevant för att ingå i en huvudområdesgrupp” meddelas av UHR med utgångspunkt i de uppgifter som rådet inhämtar från SCB:s register.

De lärosäten som utbildar lärare och förskollärare har generellt svarat mycket positivt på den rika flora av alternativa sätt att utbilda lärare som har sju satts under de senaste åren. De nya

alternativen har fört med sig möjligheter att både utbilda fler, nå nya grupper av sökande och att berika befintliga utbildningar. Ett exempel är de arbetsintegrerade lärarutbildningarna som erbjuds vid allt fler lärosäten och som gör det möjligt för personer med tidigare akademisk utbildning att kombinera arbete som lärare med studier. Det är önskvärt att det tas ett helhetsgrepp när det kommer till reformer, i detta fall särskilt i relation till det planerade professionsprogrammet. Lärarutbildningarnas innehåll och utformning hänger ihop med yrkesverksamma lärares introduktionssår, karriärutveckling och fortbildning. Satsningarna gällande praktiktäta forskning och VFU bör även ingå i ett långsiktigt helhetstänkande. Om förslaget på en kraftigt förkortad KPU hade varit kopplat till en tydlig och strukturerad fortbildningsplan, till exempel med koppling till professionsprogram, skulle förslaget kunnat vara intressant.

Lunds universitet vill i stället peka på möjligheten att i en bredare mening bygga upp lärarutbildningen i etapper och i en växelverkan mellan studier och arbete. En sådan utbildning skulle vidare kunna slutföras inom ramen för en anställning och på så vis bidra till att lärarstudenter kommer ut i arbete tidigare. Ett utbildningsupplägg utifrån en sådan ansats skulle också innebära möjligheter att ytterligare stärka kopplingen mellan teori och praktik. En annan möjlighet som Lunds universitet vill peka på är att utreda förutsättningarna för att göra vissa, eller samtliga, lärarutbildningsprogram till mastersprogram. En sådan utveckling har tagit fart inom norsk lärarutbildning, där inledningsvis ämneslärarutbildningen och senare grundlärarutbildningen har gjorts om till masterutbildningar. Lärarutbildningarna i Finland, vilka ofta lyfts fram internationellt som goda exempel på lärarutbildning av hög kvalitet, har tjänat som inspirationskälla.

På en övergripande nivå är det inte rimligt att anta att en utbildning som reduceras med uppemot en tredjedel kan genomföras med bibehållen eller förbättrad kvalitet. Därmed går också ett av de mest centrala incitamenten för lärosätet som

kunskapsinstitution förlorat. Att i ett särskilt utbildningsspår göra prioriteringar mellan vad som är mer eller mindre nödvändig kunskap kan bidra till en relativisering av olika kunskapsmomentets värde inom den reguljära utbildningen. Att dessutom utfärda samma examen till studenter som tagit del av en utbildning med bortprioriterade utbildningsmoment ter sig som en orimlig hantering av examensordningen.

I promemorian framhålls att kompletterande pedagogisk utbildning fyller en viktig funktion i kompetensförsörjningen av ämneslärare, och intresset för utbildningen beskrivs som stort. Därtill framhålls att så många som hälften som söker inte anses vara behöriga, samtidigt som flera lärosäten menas ha mycket snäva behörighetskrav. Därför föreslås ändringar i kravet på behörighet. Ett förslag innebär att även personer som har ämneskunskaper i ett ämne av relevans för undervisningsämnet och att de anses motsvara poängkraven, ska kunna antas till utbildningen. Det ska också vara möjligt att skriva ett självständigt arbete inom ramen för utbildningen och för forskarutbildade ska kravet på ett självständigt arbete tas bort.

Lunds universitet välkomnar möjligheten att bedöma den sökandes samlade kompetens och ämneskunskaper med relevans för sökt ämne/ämnena mer flexibelt, gällande både omfattning och innehåll just vid behörighet genom reell kompetens. En mer flexibel och generös bedömning av tidigare kunskaper underlättar valideringsarbetet. Ur det perspektivet är det positivt att möjligheten skrivs in i förordningen om kompletterande pedagogisk utbildning som leder till ämneslärarexamen (2011:686).

Förslaget innebär att kravet på innehåll och poängens omfattning ska anses uppfyllda även vid behörighet genom reell kompetens och detta ska inte omprövas vid examen. Detta medger en mer flexibel och generös inställning till tillträdet till utbildningen, och det underlättar handläggningen av examen. Det kräver dock att uppvisade kunskaper kan bokföras mer flexibelt i Ladok, utan

att vara kopplade till specifika kurser. Det förutsätter också att examen kan ges även om alla poäng inte är synliga i Ladok.

Lunds universitet instämmer i att befintliga ämneskrav gällande innehåll och omfattning i ett lärosätesövergripande perspektiv är varierande på ett sådant sätt att sökanden kan bedömas som obehöriga vid något lärosäte och behöriga vid något annat. Det föreligger dock en kvarvarande risk för att tillträdet fortsatt inte blir mer likvärdigt, eftersom även en mer generös och flexibel bedömning kan göras olika vid olika lärosäten. För en ökad likvärdighet skulle en specificerad nationell kravlista, förslagsvis framtagen av Universitets- och högskolerådet (UHR), behövas. Det arbete som genomförs för att skapa en varaktig struktur för likvärdiga bedömningar mellan lärosätena avseende reell kompetens bör därför utvecklas till att omfatta även bedömning av ämneskunskaper ”av relevans” inom avlagd examen. Om alla lärosäten och alla sökande har samma kravlista att förhålla sig till skulle bedömningen förenklas och bli mer likvärdig. Samtidigt bör påpekas att det föreligger en risk för att en sådan lista utesluter andra utbildningar än de svenska. En hel del sökande till KPU har en utländsk utbildningsbakgrund. Dessa bedömningar kommer också rimligen att bli synnerligen resurskrävande då varje bedömning, liksom bedömningar av reell kompetens, med nödvändighet kommer att behöva göras på individbasis. Inte bara den examen som den sökande har, utan även de eventuella ytterligare kurser som hen har studerat, jämte eventuell erfarenhet från yrkeslivet, måste tas i beaktande vid en bedömning av behörighet. Promemorian andas däremot en förhoppning om att en viss examen med något slags automatiska kunna bedömas som behörighetsgivande. Härtill kommer bedömningen av den sökandes förmåga att tillgodogöra sig utbildningen.

En precisering av vilka kunskaper och kompetenser som är nödvändiga behövs. Utan att spetsa till det kan konstateras att kompletterande utbildningar är relevanta även för andra legitimationsyrken. Även läkare med medicinsk kompetens från

annan utbildning och yrkesverksamhet kan snabbutbildas. Men kan en läkare tänkas bli behörig på ämnen som "har relevans" för läkarexamen utan att mer exakta förkunskapskrav först har preciserats? Både läkare och lärare har människors liv och framtid i sina händer, om än på olika sätt. Här finns ett grundläggande problem i promemorians ansats. De två ambitionerna att å ena sidan öka kvaliteten i lärarutbildningen och å andra sidan kraftigt öka rekryteringsbasen till läraryrket inom grupper med annan kompetens än formell lärarutbildning råkar uppenbarligen på kollisionskurs med varandra.

Avslutande och sammanfattande reflektioner

Sverige har ett stort behov av att öka lärarekryteringen. Det finns därmed goda skäl att öka möjligheten för den som valt en annan, men relevant, utbildning, att utan ytterligare långa studier och studielån, göra ett karriärbyte och bli lärare. Det torde också vara gynnsamt för eleverna att möta lärare som läst sina ämnen med större grad av fördjupning eller med omfattande arbetslivserfarenhet inom andra relevanta yrken. Skolan gynnas däremot inte om detta innebär sänkta krav på ämneskunskaper och pedagogisk förmåga. Den utexaminerade läraren behöver ha tillräcklig kunskap för att utöva yrket, i annat fall bör en legitimation inte kunna utfärdas. Här framgår dock att en förkortad KPU ställer omfattande krav på fortsatt kompetensutbildning efter anställning som lärare. En möjlighet som skulle kunna utredas är att komplettera en kort KPU med ett förfarande likt prästutbildningarnas, alltså ett första års tjänstgöring som lärare med obligatorisk handledning (jfr pastorsadjunkt men även läkarnas AT-tjänstgöring).

Sammanfattningsvis riskerar alltså förslagen om fler och kortare vägar in i yrket att dels leda till försämrad kvalitet, dels bidra till en devalvering av de befintliga lärarutbildningarna.

De riskerar leda i annan riktning än vad som är åsyftas:

- Den kompletterande pedagogiska utbildningen (KPU) omfattar idag 60 högskolepoäng i den för alla

lärarutbildningar gemensamma utbildningsvetenskapliga kärnan (UVK). Förslagen om en förkortad KPU för ämneslärare (förkortad till 60 hp under ett akademiskt år) innebär att studierna i utbildningsvetenskap minskar med två tredjedelar till 20 hp. Detta innebär att man frångår tanken på en sammanhållen grundstruktur gemensam för alla lärarkategorier och därmed gör avkall på områden som i förordningen gällande ordinarie lärarutbildning anses nödvändiga för kommande yrkesutövning.

- Den kompletterande pedagogiska utbildningen (KPU) omfattar idag 30 högskolepoäng i den för alla lärarutbildningar gemensamma verksamhetsförlagda utbildningen (VFU). Förslagen om en förkortad KPU för ämneslärare (förkortad till 60 hp under ett akademiskt år) innebär att verksamhetsförlagda utbildningen minskar med en tredjedel till 20 hp vilket riskerar att inte i tillräckligt stor utsträckning förbereda blivande lärare för skolverksamheten och yrkesutövningen.
- Förslaget om en förkortad KPU kräver en tidigare akademisk examen, men ställer inga krav på genomgångna studier i de undervisningsämnena som ingår i examen. Denna brist ska kompenseras med 35 hp studier i ämne och ämnesdidaktik inom ramen för den förkortade KPU :n. Det ställs alltså inte krav på att tidigare genomgångna studier ska täcka de undervisningsämnena som ingår i examen, vilket gör det svårt att se hur detta sätt att utbilda nya lärare skulle kunna leda till ökad kvalitet.
- Antagningen ska präglas av flexibilitet och generositet vilket är positivt, men i och med att de tidigare akademiska studierna inte behöver vara relevanta för yrket innebär detta att det ställs lägre krav på en ämneslärarexamen för personer med tidigare akademisk utbildning. Därmed riskeras ett A- och ett B-lag av lärare

vad gäller ämnes- och undervisningskompetens.

Läraryrkets status riskerar därmed att reduceras vilket kan få konsekvenser för läraryrkets attraktivitet på lång sikt.

- I UKÄ:s utvärderingar av landets lärarutbildningar har de sakkunniga bedömarna framhållit att det finns behov av att förstärka kvaliteten avseende såväl utbildningsvetenskap som ämneskunskaper och tillämpning av ämnesdidaktik och metodik. Förslaget om en kraftigt förkortad KPU är svårförenligt med det faktum att den granskande myndigheten ser stora behov av förstärkningar i den reguljära utbildningen.
- Även om förslaget om en förkortad KPU är en försöksverksamhet så leder den till legitimation vilket borde föranleda ett visst mått av försiktighet då en eventuell negativ utvärdering av försöksverksamheten likväl leder till att ett antal personer erhåller lärarlegitimation.

De absoluta nyckelorden i promorian handlar om vikten av att ändringen inte ska innebära någon ”genväg till ämneslärarexamen” liksom att de sökandes kunskaper inte ska bedömas lägre. Bara om detta infrias kan även förslaget om en kortare kompletterande pedagogisk utbildning rymmas under rubriken ”Ökad kvalitet i lärarutbildningen”.

Det finns således en gräns för hur kort vägen till läraryrket kan bli utan att de befintliga utbildningarna devalveras. Lunds universitets bedömning är att den gränsen passeras i och med regeringens förslag. Det är dessutom tveksamt om det totalt sett kommer att leda till ett högre söktryck. Tvärtom finns det risk att såväl de långa som de korta lärarutbildningarna på sikt tappar sökande om man med regeringens förslag öppnar för en genväg som denna.

Det är möjligt att förslaget kortsiktigt kan leda till fler lärare i skolan, men det är svårt att förstå hur detta sätt att utbilda nya lärare skulle kunna leda till ökad kvalitet i enlighet med intentionerna i den promemoria som ligger till grund för förslaget.

Avslutningsvis, ämneslärarutbildningen vid Lunds universitet anmäler inte intresse av att delta i försöksverksamheten.

Beslut

Beslut att avge detta yttrande har fattats av undertecknad rektor i närvaro av stf förvaltningschef Cecilia Billgren efter hörande av Lunds universitets studentkårer och efter föredragning av utbildningschef Sinikka Neuhaus, Humanistiska och teologiska fakulteterna.

Erik Renström